

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΚΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 585

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Ἐν Ἀθήναις, 22 Σεπτεμβρίου 1891

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις	φρ.	8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις	"	8.50
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ.	15.—
Ἐν Ρωσίᾳ	ρούβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μιλλανβοᾶ καὶ Ἐτιεβάν : Αἱ ἈΣΤΟΡΓΟΙ ΜΗΤΕΡΕΣ.
— Καρόλου Μερουβέλ : ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ, δραματι-
κώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων. — Ἐδμόνδου δὲ Ἀ-
μίτς : ΙΣΠΑΝΙΑ. — Ἀλεξάνδρου Παπαδοπούλου :
Ἡ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΓΑΛΑΝΟΜΑΤΗ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμ-
ματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς
ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δε-
νέτων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΜΙΛΛΑΝΒΟΑ ΚΑΙ ΕΤΙΕΒΑΝ

ΑΙ ΑΣΤΟΡΓΟΙ ΜΗΤΕΡΕΣ

Πρὸ ὀλίγου ὁ νεαρὸς ζωγράφος εἶχε δεχθῇ τὴν ἐπίσκε-
ψιν τοῦ πατρὸς τοῦ Πέτρου Δερός. Ἀφοῦ οὗτος ἐκάθησεν
ὀλίγον, παρεκάλεσε τὸν υἱὸν τοῦ νὰ τὸν εἰσάξῃ ἐν τῷ ἐρ-
γαστηρίῳ καὶ νὰ τῷ δείξῃ τὰς εἰκόνας τοῦ.

Ὁ Πέτρος Δερός ἐξηκολούθει τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν εἰ-
κόνων, τεθειμένων ἐπὶ ὀκρινθάντων ἢ ἀπλῶς ἐπὶ καθεκλῶν,
ὅτε αἰφνης ἔστη ἐνώπιον εἰκόνης, παριστάσης ἀνθοδέσμην
ῥῶν καὶ ρόδων.

— Ζωγραφίζεις ἄνθη τῶρα ; ἠρώτησε τὸν υἱὸν τοῦ.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ Γάστων γελῶν ἔχω μαθητὰς, οἱ
ὅποιοι τὰ ζωγραφίζουν.

— Ἀπὸ τῶρα ;

— Καὶ ἂν ἐγνώριζες τὸ ὄνομα τοῦ ἀξιεράστου προσώ-
που, τὸ ὅποτον ἔρχεται τρίς ἢ τετράκις τῆς ἐβδομάδος ἐν
τῷ ἐργαστηρίῳ μου, ὅπως παραδοθῇ εἰς τὰ θέλγητρα τῆς
ἀνθοκομίας...

— Ποίον εἶνε ;

— Ἡ κυρία Ἐσθὴρ Φλορβάλ.

— Αὐτή ; εἶπε διὰ φωνῆς σοβαρᾶς ὁ Πέτρος Δερός.

— Ἀναμφιβόλως. Εἶνε πλουσιοπαρόχος ἐγκαταστη-
μένη εἰς Παρίσιους πρὸ δύο περίπου μηνῶν. Φαίνεται ὅτι
θὰ ἐπέρασε πολλὰ τὸν χειμῶνα, προσέθετο μειδιδῶν.

— Αὐτὰ, τὰ ὅποια μοὶ λέγεις, ἀγαπητέ μου υἱέ, εἶπε
βραδέως ὁ Πέτρος Δερός, μοὶ προξενοῦσιν, ἄγνωστον διὰ
ποῖαν αἰτίαν, ἀκούσιον ἀνησυχίαν. Δυσπίσται πρὸς τὴν
γυναῖκα αὐτήν.

— Νὰ δυσπιστῶ πρὸς αὐτήν ; καὶ διατί ;

— Διότι εἶνε γυνὴ ἐπικίνδυνος. Νομίζεις ἐν τῇ ἀπλό-
τητί σου ὅτι ἔρχεται ἐδῶ διὰ νὰ διδαχθῇ ζωγραφικὴν ἁ-
πατᾶσαι οἰκτρῶς. Αὐτὴ ἡ γυνὴ εἶνε πονηροτάτη, εἶνε
πλάσμα ἐλεεινὸν καὶ τρισάθλιον· τὴν γνωρίζω πολὺ καλὰ..
Πρόσεξε, ἀγαπητέ μου Γάστων, νὰ μὴ συλληφθῇς εἰς τὰ
δίκτυά της... θὰ χαθῇς. Ἡ ὑποκρισία της, τὸ θράσος
της καὶ ἡ μοχθηρία της ὑπερβαίνουν πᾶν ὄριον· εὐκόλως
σαγηνεύεται τις ἀπὸ δύο ὥραίους ἐλκυστικούς ὀφθαλμούς,
ἐρωτύλως ἀτενίζοντας καὶ μάλιστα ὅταν οἱ ὀφθαλμοὶ
αὐτοὶ εἶνε γυναικὸς ὥραιας καὶ νοήμονος, ὡς ἡ Φλορβάλ,
ἡ ἀνελικρίνεια τῆς ὁποίας εὐκόλως ἀποκρύπτεται ὑπὸ ἁ-
φιλοκερδῶν φαεινομένων.

— Βεβχιώθητι, πατέρα, ὅτι ἡ Ἐσθὴρ δὲν εἶνε δι' ἐμέ
τόσον ἐπικίνδυνος, ὅσον φαίνεται.

— Ἐσθὴρ ! τὴν ὀνομάζεις λοιπὸν μόνον Ἐσθὴρ ; Δὲν
ἐγνώριζον ὅτι ἔχεις τόσον μεγάλην αἰκειότητα.

— Ἀλλὰ σὲ βεβαιῶ...

— Μὴ ψεύδεσαι, ἀγαπητέ μου Γάστων, εἶνε ἐρωμένη
σου ἢ μέλλει νὰ καταστῇ τοιαύτη.

— Ἀλλὰ τί σὲ κάμνει νὰ τὸ ὑποθέτῃς ; Ἡ κυρία
Φλορβάλ εἶνε γυνὴ καθὼς πρέπει...

— Βλέπω ὅτι ἀντὶ νὰ μοῦ ἀπαντήσῃς, ἀναλαμβάνεις
τὴν ὑπεράσπισίν της. Ὅθεν δὲν ἀπατῶμαι, εἶνε ἐρωμένη
σου...

— Πατέρα, ἐφέλλισεν ὁ νεανίας.

— Λοιπὸν, ἀφοῦ τὸ κακὸν ἔγινε, φρόντισον τοῦλάχισ-
τον νὰ τὸ ἐπανορθώσῃς ἀπαλλασσόμενος ὡς τάχιστα
τῶν μετ' αὐτῆς σχέσεών σου. Μάθε κατὰ πρῶτον τί εἶνε
ἡ γυνὴ αὐτὴ καὶ κατόπιν ἀποφάσισε. Νομίζεις ἴσως, δι-
ότι παρεδόθη εἰς σέ, ὅτι σὲ ἀγαπᾷ ! Πόσον ἀπατᾶσαι. Ἀ-
γνοεῖς καθολοκληρίαν τοὺς Μακκιαθέλας αὐτοὺς μὲ τὰ
φουστάνια, οἵτινες εἶνε ἡ προσωποποίησις τῆς ἀπάτης,
τῆς κακεντρεχείας, τοῦ ἀτίμου συμφέροντος... Ἀπὸ τὰ
πλάσματα αὐτὰ μὴ ἀναμένης οὔτε πάθος ἀληθές, οὔτε εἰ-
λικρίνειαν οὔτε παραφορὰς ἔρωτος. Νομίζεις ὅτι αὐταὶ πα-
ραδίδονται πρὸς σὰς, ἐνῷ σεῖς κυρίως παραδίδεσθε πρὸς
αὐτάς. Μὴ περιμένῃς οὔτε αἰσθήματα οὔτε σκέψεις γενναι-
οφροσύνης. Ἡ φιλοδοξία, ἡ ματαιότης, ἡ πλεονεξία, ἡ ἐ-
πιθυμία τῆς ὑπεροχῆς ἐπὶ παντὸς ὅπερ τὰς περιβάλλει καὶ
ἡ ἀκαταμάχητος μανία νὰ κατασυντρίβωσι τὰς ἀντιπά-
λους τῶν εἶνε τὰ μόνα ἐλατήρια, τὰ μόνα αἷτια τῶν πρά-
ξεών των. Νὰ δεσπόζωσι πάντων, νὰ βλέπωσι τοὺς ἀνδρας
ἐρποντας ὑπὸ τοὺς πόδας των, νὰ ἐξοργίζωσι τὰς γυναῖ-
κας διὰ τῆς πολυτελείας των, νὰ κατασυντρίβωσι πᾶν ὅ,τι
πρὸς αὐτάς ἀνθίσταται, ἰδοὺ ὁ σκοπὸς ὃν προτίθενται αἱ
ἐχιδναὶ αὐταί. Ἀπὸ σέ Φλορβάλ δὲν ζητεῖ χρήματα διότι
δὲν εἶσαι πλούσιος, ἀλλὰ θέλει τὴν νεότητά σου, τὴν ρώ-
μην καὶ τὴν ἰσχὺν τῆς καρδίας, τὴν μεγαλοφυίαν σου καὶ
τὴν ἀνθίζουσιν δόξαν σου... Ἀ ! ἐὰν ἐγνώριζες ! Ἀκουσέ
με, ἐγνώρισα ποτὲ μίαν τῶν γυναικῶν τούτων, νέαν, ὦ !
πολὺ νεωτέραν τῆς κυρίας Φλορβάλ, ἀλλ' ἤτις ἐνέκλειεν
ἐν ἐκυτῇ ἅπαντα τῆς κακίας τὰ σπέρματα, τὰ ὅποια ἡ
ᾠριμος ἡλικία ἔτι μᾶλλον ἀναπτύσσει· ἡ γυνὴ αὕτη εἶχεν
ὅλα τὰ ἐλαττώματα, ὅλας τὰς σκληρότητας καὶ πρὸς τού-
τοις ἀπιστίαν ἐταίρας ἀναιδοῦς καὶ ἀναισθησίαν... Ἐν

τούτοις ποῖος τὰ ἐπίστευεν; Ἦτο τόσῳ νέᾳ, τόσῳ ὠραίᾳ, τὸ μέτωπόν της ἦτο τόσον ἀγνόν, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐνεῖχον τόσην ἀγαθότητα!... Τὴν ἡγάπων παραφόρως καὶ εὐχαρίστως θὰ ἔδιδον τὴν ζωὴν μου ἀντ' αὐτῆς! Ἄ! ἀγαπητόν μου τέκνον, προσέθετο πυρετωδῶς, ἐὰν ἐγνώριζες πόσον ὑπέφερον!

— Ἰδωμεν, πατέρα, διέκοψεν ὁ Γάστων, ἡσύχασον. Ἐκλαμβάνεις πολὺ τραγικῶς τὰ πράγματα. Δὲν θέλω νὰ σοῦ ἀποκρύψω τίποτε· εἶνε ἀληθές· ὅτι ἡ Φλορβάλ... ἀλλ' ἄς τ' ἀφίσωμεν αὐτά. Σὲ βεβαιῶ ὅμως ὅτι δὲν εἶνε τίποτε σπουδαῖον καὶ ἡ ἀποδείξις εἶνε, διὰ νὰ σοῦ τὰ εἰπω ὅλα, ὅτι ἀγαπᾷ ἄλλην, νεάνιδα δεκαεξέτων θελκτικωτάτην.

— Ποία εἶνε αὕτη;

— ὦ! ἡσύχασε· εἶνε κόρη πολὺ καθῶς πρέπει, πεποικισμένη δι' ἐπιζήλων προτερημάτων. Τὴν εἶδον κατὰ πρῶτον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Βιδῶ, ἐμποροῦ πλαισίων, ἀμέσως ἡσθάνθη ἐμαυτὸν ἀκατασχέτως προσελκυσμένον πρὸς αὐτήν· ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἐρευνῶν μου ἔμαθον ὅτι ἡ νέᾳ αὕτη ἀπώλεσε πρὸ πολλοῦ τὴν μητέρα της καὶ ὅτι ἀνετράφη μόνον ὑπὸ τοῦ πατρὸς της, ἀνδρὸς κατὰ πάντα ἀξιολόγου, πραγματογνώμονος παρὰ τῷ Ἐμποροδικεῖ. Ὁ κύριος Βιδῶ, ὅστις τοὺς ἐγνώριζε, πολὺ καλὰ, μεγάλως μοῦ τοὺς ἐπῆνεσε. Τὸ συμπέρασμα εἶνε ὅτι ἡ ἐν λόγῳ νεανίς μοι ἐνέπνευσεν ἰδέας περὶ γάμου...

— Τί; τί; διέκοψεν ὁ γέρον· σκέπτεσαι νὰ νυμφευθῇς;... εἰς τοιαύτην ἡλικίαν, σύ, καλλιτέχνης!... Ἄ! δυστυχῇ, ὅποια ἰδέα!...

— Σπεύδεις περισσότερο ἀπὸ ἐμέ, ἀντεῖπε γελῶν ὁ Γάστων. Τὰ προσκλητήρια δὲν ἐτυπώθησαν ἀκόμη...

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ Δερός. Δὲν ἔδωσα ἀκόμη τὴν συγκατάθεσίν μου.

— Τὸ γνωρίζω, ἀλλ' εἰμαι βέβαιος ὅτι ἐὰν σοὶ τὴν ζητήσω, δὲν θὰ μοῦ τὴν ἀρνηθῇς.

— Ὡς τὴν ἀρνηθῶ ἀνευ ἀμφιβολίας, εἶπεν ὁ γέρον ἡθοποιὸς μετὰ σοβαρότητος. Ἀλλ' ἀρκετὰ εἴπομεν περὶ τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ· ἔλα, ἀναχωρᾷ με συνοδεύεις;

— Εὐχαρίστως· θὰ σοῦ διηγηθῶ τοὺς ἐρωτάς μου μετὰ τῆς δεσποινίδος Ρισόν.

— Αὔριον ἀναχωρᾷ διὰ τὸ Βέλγιον. Πᾶρε λοιπὸν τὸ καπέλλο σου.

— Κυρὰ Ζακινέ! ἐφώνησεν ὁ Γάστων.

Ἡ γηραιὰ ὑπηρετρία πάραυτα ἐνεφανίσθη.

— Ὡς ἔλθω πολὺ ἀργά· ἄφησε τὸ κλειδί στὸ θυρωρό, εἶπεν αὕτη ὁ κύριός της.

Πατὴρ καὶ υἱὸς ἐξῆλθον.

Γ

Ἦτο ἤδη μεσονύκτιον, ὅτε ὁ νεαρὸς ζωγράφος ἐπέστρεψεν εἰς τὸ οἶκόν του. Ὁ θυρωρὸς, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἐζήτησε τὴν κλεῖδάν του, τῷ ἀπήντησεν ὅτι δὲν τὴν εἶχεν. Ἐκπλαγείς καὶ ὑποθέσας ὅτι ἡ κυρὰ Ζακινέ θὰ εἰργάζετο ἀκόμη κατὰ τὴν προκεχωρηκυῖαν ἐκείνην ὥραν, ἀνῆλθε ταχέως τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος καὶ εὗρε τὴν κλεῖδα ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ ἐργαστηρίου του.

Εἰσῆλθε.

Περίεφερε τὸ βλέμμα περὶ ἑαυτὸν. Οὐδὲν εἶδεν.

Αἰφνης ἐλαφρὸς γέλως ἠκούσθη προερχόμενος ἐκ τοῦ μέρους τῆς κλίνης τοῦ κεκαλυμμένης διὰ παραπετασμάτων· ἔδραμε πρὸς αὐτὴν καὶ ὡς ἔμελλε νὰ ἐγείρῃ τὰ παραπετάσματα ἐνεφανίσθη ἐνώπιόν του λευκὴ καὶ χαρίεσσα ἡ ὠραία Ἐσθὴρ καὶ ἐρρίφθη εἰς τοὺς βραχίονάς του.

— Ὑμεῖς! ἀνέκραξεν ὁ νεανίας.

— Μάλιστα, ἐγώ, ἀπήντησεν ἡ κυρία Φλορβάλ. Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ μ' ἐπιπλήξετε καὶ ὅτι θὰ συγχωρήσετε

τὴν κυρὰ Ζακινέ διότι παρέβη τὴν διαταγὴν σας... Ἐδέησε πολὺ νὰ ἐπιμείνω ὅπως τὴν πείσω νὰ μοῦ ἀφίσῃ τὸ κλειδί σας.

— Ἰδοῦ! εἶπε φαιδρῶς ὁ Γάστων, μ' ἐκθέτετε ἐνώπιον τῆς ὑπηρετρίας μου.

— Καὶ λυπεῖσθε δι' αὐτό; ἀντεῖπεν ἡ Ἐσθὴρ.

— Πρέπει νὰ σας ἀπαντήσω διὰ φιλοφρονήματος;

— Σας τὸ ἀπαγορεύω!

Ὁ Γάστων τὴν παρετήρησεν.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ κυρία Φλορβάλ ἦτο πράγματι ὠραία, καὶ ὁ νεαρὸς καλλιτέχνης δὲν ἔπαυε διὰ τοῦ βλέμματος ἀποθαυμάζων αὐτήν.

— Ὡς σοῦ κάμω μίαν ἐρώτησιν, εἶπεν αὕτη· πρὸ ὀλίγου ἐπισκεπτομένη τὸ ἐργαστήριόν σου παρετήρησα ἐν ὑπόδειγμα ὁμοιάζον πολὺ πρὸς τὴν δεσποινίδα Ματθίλδην Μιέτ καὶ δὲν ἀμφιβέβηκα ὅτι αὕτη θὰ ἦνε.

— Δὲν ἡπατήθητε, ἀπήντησεν ὁ Γάστων, πράγματι, αὕτη εἶνε.

— Ἄ!... καὶ διατί μοῦ τὸ ἀπεκρύψατε;

— Ἐγώ!... ποία ἰδέα!... Δὲν ἐσκέφθην νὰ σας τὸ εἰπῶ· αὐτὸ εἶνε ὄλο.

— Ὁμολογήσατε ὅμως ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶνε καίπως παράδοξον.

— Διατί; Ἡ δεσποινὶς Ματθίλδην, τὴν ὁποίαν ὅλως κατὰ τύχην ἐγνώρισα, με παρεκάλεσε νὰ ἔλθῃ νὰ μοῦ χρησιμεύσῃ ὡς ὑπόδειγμα εἰς τὸ ἐργαστήριόν μου... εἶνε καὶ αὐτὸ ἐν ἐκ τῶν πολλῶν τῆς ἐπαγγελμάτων· δὲν εἶχα δὲ κανένα λόγον διὰ νὰ τῆς ἀρνηθῶ, ἀφοῦ μάλιστα εἶχον ἀνάγκην ὑποδείγματος, αὕτη δὲ εἶνε λίαν κατάλληλος.

— Συγχαίρω καὶ ὑμᾶς καὶ αὐτήν, εἶπεν ἡ Φλορβάλ, ἥς τὸ πρόσωπον ἔλαβεν αἰφνης παγετώδη ἑκφρασιν. Εὐτυχῶς δὲν εἰμαι ζηλότυπος...

— Ζηλότυπος! σύ, ἀγαπητή μου Ἐσθὴρ, ἀνέκραξεν ὁ νεανίας μειδιῶν καὶ ἐλκύνων αὐτὴν πρὸς ἑαυτόν. Νὰ ζηλοτυπήσῃς τὴν δεσποινίδα Μιέτ! Ὡς εἶχες πολὺ ἄδικον, τῷ ὄντι, διότι ἡ νεανίς αὕτη μοῦ χρησιμεύει ἀπλῶς ὡς ὑπόδειγμα καὶ τίποτε περισσότερο.

— Καλὰ! Πότε ἔρχεται ἐδῶ;

— Καθ' ἐκάστην πρωτὴν ἀπὸ τὰς δέκα ἕως τὰς δώδεκα.

— Πολὺ καλὰ. Ὡς ἐπανεέλθῃ αὔριον· εἰμαι περίεργος νὰ ἶδω αὐτὴν τὴν νέαν.

Ἐτείνε τὴν χεῖρά της ὅπως λάβῃ τὸ ἐπανωφόριόν της, ὅπερ εἶχε θέσει ἐπὶ καθέκλας.

— Τί κάμνετε; εἶπεν ὁ Γάστων λαβὼν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ βραχίονος. Μὰ ἀφίνατε;

— Μάλιστα, φίλε μου, εἰμαι ὀλίγον κουρασμένη καί...

— Τί; ἀπὸ τώρα; εἶπε μειδιῶν ὁ νεαρὸς ζωγράφος. Διατί λοιπὸν ἤλθετε;

— Διτηρχόμεν κατῶθεν τῆς οἰκίας σας, ὅτε με κατέλαβεν ἡ ἰδέα νὰ ἀνέλθω νὰ σας ἶδω.

— Δὲν σκοπεύετε ὅμως πλέον ν' ἀπέλθετε;

— Ἐστω, μένω.

Ὁ Γάστων τὴν ἔλαβεν εἰς τοὺς βραχίονάς του καὶ τὴν ἐφίλησε παραφόρως.

Τὴν ἐπομένην πρωτὴν λίαν ἐνωρίς ἡ Ἐσθὴρ ἐγκατέλειψε τὸν ἐραστὴν της. Μετέβη εἰς τὴν ἐπιθυμίαν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὅπως ἀναμείνῃ καὶ ἶδῃ τὴν Ματθίλδην Μιέτ. Ἦν δὲ ἡ νεανίς αὕτη δεκαοκταεὶς περίπου καὶ ἐκτάκτου καλλονῆς, ἐφ' ᾗ καὶ ὡς ὑπόδειγμα γυναικείου κάλλους εἶχε προσλάβει αὐτὴν ὁ κ. Δερός ἀντὶ ὁμοιότητος μετῆρχετο δὲ καὶ αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἡθοποιοῦ καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐγνώριζετο μετὰ τῆς Φλορβάλ. Ἀναχωρήσασα τῆς οἰκίας αὐτοῦ ἡ κυρία Φλορβάλ, μετέβη πρὸς ἐπισκεψὶν τῆς εἰρημένης δεσποινίδος, τὴν διεύθυνσιν τῆς οἰκίας τῆς ὁποίας ἔλαβε παρὰ τοῦ Γάστωνος.

— Πράδοξος γυνή! εἶπεν ὁ υἱὸς τοῦ γηραιοῦ ἡθοιοῦ μετὰ τὴν ἀναχώρησίν της. Τίς ποτε θ' ἀνακαλύψῃ τὸ αἰνίγμα τῆς καρδίας της, ἐὰν πράγματι ἔχῃ τοιαύτην; Ἀγαπᾷ; Δὲν ἀγαπᾷ; Τί τὴν φέρει ἐνταῦθα;... Ἐχει στιγμὰς ἀξιεράστων θεληγῶν συνοδευομένων συγχρόνως καὶ ὑπὸ ἀνεξηγήτων ψυχροτήτων. Μὲ ἀγαπᾷ ἀληθῶς; Δὲν τὸ πιστεύω, καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερον.

Ὡς πρὸς τὴν Φλορβάλ, ἡγάπα αὐτὴ τῷ ὄντι τὸν νεαρὸν καλλιτέχνην; Ἀναμφιδόλως ἡ εὐμορφία τοῦ ζωγράφου μεγάλως ἤρρεσκεν εἰς τὴν ἀστατον ἡθοιοποίησιν, προσπαθοῦσαν ἄλλως τε νὰ τῷ ἐμπνεύσῃ ἔρωτα καὶ τούτου ἕνεκα πολλάκις διαμαχομένη μετ' αὐτοῦ.

Ἡμέραν τινὰ παρεπονείτο τῷ Γάστῳ, ὅτι τὴν περιεφρόνει.

— Δὲν μὲ ἀγαπᾶτε, οὐδέποτε μὲ ἡγαπήσατε! ἀνέκραξεν ἐκβάλλουσα βιαίως καὶ μετ' ὀργῆς τὸ χειρόκτιόν της. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Γάστων ἐσιώπα:

— Μὲ περιφρονεῖτε! προσέθετο. Αὐτὸ πλέον μοῦ ἔλειπε. Ὁ νεανίας ἠρέσθη ν' ἀπαντήσῃ δι' ὑψώσεως τῶν ὤμων.

— Μὲ περιφρονεῖτε! δὲν ἔπαυεν ἐκείνη ἀναφωνοῦσα ἡ σιωπὴ σας μοῦ τὸ ἀποδεικνύει. Ἄ! διατί νὰ σὲ ἀγαπήσω!

— Ἐλα, ἡσύχασε, ἀγαπητή μου Ἐσθῆρ. Ἐγὼ νὰ σὲ περιφρονήσω; Τί λόγια εἶνε αὐτά; Μόνον αἱ γριζέται κάμνουν παρομοίως σκηναὶ εἰς τοὺς ἐραστάς των.

— Αὐτὸ πλέον σὰς ἔλειπε, νὰ μὲ ὑβρίζετε! ἀνέκραξεν ἐξαλλος ἐξ ὀργῆς ἡ κυρία Φλορβάλ.

— Σὰς ὑβρίζω, ἐγὼ!

Ἡ σκηνὴ ἐξηκολούθησεν οὕτως ὀλίγον ἔτι· ἐννοεῖτε οὐκοῦθεν ὅτι δὲν ἔλειψαν οὔτε δάκρυα, οὔτε ὀδυρμοί, οὔτε νευρικά προσβολαί.

Ἐλχομεν ἀφίσει τὴν κυρίαν Φλορβάλ ἀναχωροῦσαν ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Γάστῳ Δερός καὶ μεταβίβουσαν πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς δεσποινίδος Μαρτίλδης Μιέτ, ἥτις μετὰ χαρᾶς, ὡς ἀρχαίαν γνῶριμον, ὑπεδέχθη αὐτήν. Ἐκτοτε ἐγένοντο στεναὶ φίλαι καὶ πάντοτε σχεδὸν ὁμοῦ ἐξήρχοντο εἰς περίπατον.

Ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν αἱ δύο ἡθοιοὶ συνομίλουν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Ἐσθῆρ, ἀνηγγέλθη ἡ ἐπίσκεψις τῆς κομήσσης Βαλερίας Συλόφ, ἀρχαίας φίλης τῆς κυρίας Φλορβάλ. Μετὰ τινὰς τυπικὰς φρασσεολογίας ἡ Ἐσθῆρ παρουσίασε τὴν Μαρτίλδην τῇ κομήσσει.

— Μένετε πρὸ πολλοῦ εἰς Παρίσιους; ἡρώτησε τὴν δεσποινίδα Μιέτ ἡ κόμησσα.

— Πρὸ ἐὸς περίπου μηνός, κυρία, ἀπήντησεν ἡ νεαρὰ ἡθοιοὺς· ἀλλὰ μόνον πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν συνηντήθημεν μετὰ τῆς Ἐσθῆρ.

— Ἄ! εἶπεν ἡ κόμησσα στρεφομένη πρὸς τὴν Φλορβάλ. Δι' αὐτὸ δὲν ἔρχεσαι πλέον νὰ μὲ βλέπῃς.

— Τί ἰδέα!... Ἡ μικρὰ αὕτη στενοχωρεῖται μόνη εἰς Παρίσιους. Τὴν συνοδεύω σχεδὸν πάντοτε.

— Στενοχωρεῖσθε ἐδῶ; ἡρώτησεν ἡ κόμησσα τὴν Μαρτίλδην.

— Ἦλθον ἀπὸ τὸ Κλερμόν-Φερμὰ μὲ τριάντα δύο φράγκα ὅτι τσέπη. Ἄ! πῶς νὰ ζήσω;... Συνήντησα τυχαίως ἕνα νέον ζωγράφον, τὸν ὁποῖον εἶχον ἄλλοτε γνωρίσει εἰς Κλερμόν-Φερμὰν, τὸν υἱὸν ἐνὸς ἡθοιοῦ. Τὸν ἡρώτησα ἐὰν μὲ ἐδέχτο δι' ὑπόδειγμα καὶ μοι ἀπήντησε καταφατικῶς. Εἶνε ἕνας πολὺ καλὸς νέος, δίδει μαθήματα ζωγραφικῆς εἰς τὴν Ἐσθῆρ· αὐτὸς μοῦ ἔδωκε τὴν διεύθυνσίν της.

— Σιώπα, φλύαρε, διέκοψεν ἐλαφρῶς πλὴν βεβαιωμένως μειδιῶσα ἡ κυρία κόμησσα Φλορβάλ, πρὸς σ' ἐρωτᾷ δι' αὐτά;

Ἡ κόμησσα ἠτένισε τὴν Ἐσθῆρ.

— Πῶς, τῇ εἶπε μετ' εἰρωνείας, λαμβάνεις τώρα μαθήματα ζωγραφικῆς;

— Εἶνε ἀληθές· ὅτι ἔλαβον μερικά, ἀπήντησεν ἡ Φλορβάλ, ἀλλὰ δὲν λαμβάνω πλέον.

— Διατί διέκυψες;

— Φαίνεται δὲν εἶχον κλίσιν.

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται ὁ δάσκαλός σου; εἶπε περιφρονητικῶς ἡ κόμησσα.

— Βλέπω καλῶς ὅτι δὲν τὸν γνωρίζετε, ὑπέλαβεν ἡ δεσποινίς Μιέτ, διότι ἄλλως δὲν θὰ ὠμιλεῖτε τοιουτοτρόπως. Εἶνε νέος μὲ μεγάλην καλλιτεχνικὴν ἀξίαν, καθὼς μοῦ λέγουν. Πέρυσι μάλιστα ἐβραβεύθη εἰς τὸ Σαλόν.

— Ἀφοῦ ἔχει οὕτω δὲν θὰ δυσχεστεύθῃ νὰ τὸν γνωρίσω.

— Καλὰ. Τώρα ἂς ὀμιλήσωμεν περὶ ἄλλου πράγματος.

— Εὐχριστῶς... ἀλλὰ δὲν μοῦ εἶπες τὸ ὄνομά του;

— Τὸ ὄνομά του; ὀνομάζεται Γάστων Δερός.

— Γάστων Δερός! ἐπανελάβεν ἡ κόμησσα ἀνασκιρτήσασα. Λέγεις ὅτι ὀνομάζεται Γάστων Δερός;

— Ναί... Ἀλλὰ τί ἔχεις; Τὸν γνωρίζεις;

— Ἐγώ;... ἀπεκρίθη ἡ κόμησσα.

Τρόμου ἀστραπὴ διέλαμψε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της.

Ἐσχεν ἀκαριαίως νευρικὴν σύσπασιν ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ ἐξηκολούθησε σχεδὸν μετ' ἀδιαφορίας.

— Ὅχι, δὲν τὸν γνωρίζω, ἀλλὰ ἤκουσα νὰ ὀμιλῶσι πολὺ περὶ αὐτοῦ.

Ἡ συγκίνησις τῆς Βαλερίας, καίτοι ἐλαφρὰ καὶ ραδίως κατασταλαῖσα, δὲν διέφυγε τὸ παρατηρητικὸν ὄμμα τῆς Φλορβάλ.

— Τὸν γνωρίζει, εἶπε καθ' ἐαυτήν. Μήπως συμβαίνει τι μεταξύ των;

Στιγμὰς τινὰς μετὰ ταῦτα ἡ κόμησσα, προφασισθεῖσα σφοδρὰν ἡμικρανίαν, ἀπεχαιρέτισε τὰς δύο ἡθοιοὺς καὶ ἐπανεκάμψεν εἰς τὸ μέγαρόν της.

Ὡς παρήλθεν ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς κομήσσης Συλόφ ἐκ τῆς οἰκίας τῆς κυρίας Ἐσθῆρ Φλορβάλ, ὅτε αὕτη καλλωπισθεῖσα μετέβη εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Γάστῳ Δερός, ἐν τῷ ὁποίῳ εἰσελθοῦσα ἡρώτησεν ἀποτόμως τὸν νεαρὸν ζωγράφον:

— Γνωρίζετε τὴν κόμησσαν Συλόφ;

— Τὴν κόμησσαν Συλόφ, τῆς ὁποίας τὸ πράσινον ὄχημα καὶ οἱ κίτρινοι ἵπποι διεγείρουσι τὴν προσοχὴν τῶν περιπατητῶν τοῦ Δάσους;

— Ναί.

— Οὐδέποτε τὴν εἶδον, ἀλλὰ πολλάκις ἤκουσα νὰ ὀμιλῶσι περὶ αὐτῆς. Πρὸ ὀλίγου μάλιστα ἀνεγίνωσκον εἰς τὰς ἐφημερίδας, περιγραφὰς τοῦ χοροῦ, τὸν ὁποῖον πρὸ μικροῦ ἔδωκεν εἰς τὸ μέγαρόν της.

— Ὡστε, δὲν τὴν γνωρίζετε;

— Ὅχι, ἀλλὰ διατί ἡ ἐρώτησις αὕτη;

— Διότι!... Ἀπλὴ πληροφορία. Μοῦ εἶπαν ὅτι ἔχετε πολλὰς σχέσεις καὶ ἤθελα νὰ μάθω.

— Ποῖος διάβολός σας τὸ εἶπεν;

— Αὐτὸ δὲν σας ἐνδιαφέρει. Μὲ βεβαιοῦτε ὅτι δὲν τὴν γνωρίζετε καὶ ἐγὼ σας πιστεύω.

— Μὲ τὴν ἀλήθειαν, διέκοψε μειδιῶν ὁ Γάστων, νομίζει κανεὶς ὅτι μὲ τιμᾶτε διὰ τῆς ζηλοτυπίας σας.

— Ὡρατός ἀστεϊσμός! εἶπεν εἰρωνικῶς ἡ Φλορβάλ. Γνωρίζετε καλῶς ὅτι δὲν εἶμαι διόλου ζηλότυπος καὶ οὔτε ἐπιθυμῶ νὰ γείνω. Ἀπλοῦν περιεργεῖται αἰσθημα μὲ ὠδήγησεν ἐδῶ καὶ τίποτε περισσώτερον.

— Τίποτε ἄλλο;

— Καὶ ἡ ἀπόδειξις εἶνε, ἀπήντησεν ἡ Ἐσθῆρ προχω-

ροῦσα πρὸς τὴν θύραν, ὅτι δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο νὰ σὰς εἰπω καὶ ἀναχωρῶ, Χαίρετε!

Ἐγέλασε παταγωδῶς καὶ κατήλθε τὴν κλίμακα.

Ὁ Γάστρων ἔκλεισε πύραυλα τὴν θύραν.

— Πάντοτε τρελλή! εἶπεν ὕψων τοὺς ὤμους.

Τὴν μεθεπομένην ἡ Φλορδὰλ μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κομῆσεως δὲ Συλόφ, ἀλλὰ δὲν τὴν εὗρεν. Πρᾶ δὲ τοῦ θυρωροῦ ἔμαθεν ὅτι ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησσα εἶχον ἀναχωρήσει τὴν αὐτὴν πρωτὶν δι' Ἰταλίαν.

Ζ'

Ἐξ μῆνες παρήλθον ἀπὸ τῶν συμβάντων, ἅτινα ἀνωτέρω διηγήθημεν. Πρὸ πέντε δ' ἡδὴ μηνῶν ἡ «Ἐταιρία τοῦ δι' Ἀεριοφωτος φωτισμοῦ» εἶχεν ἰδρυθῆ. Αἱ μετοχαὶ ὅλαι ἐδόθησαν καὶ τὸ τέταρτον τῆς ἀξίας τῶν εἶχε καταβληθῆ εἰς μετρητὰ. Τὸ ἔγγραφον τῆς συστάσεως τῆς Ἐταιρίας γενόμενον ἐνώπιον τοῦ ἐν Παρίσι οἰκοσυμβολαιογράφου κυρίου Βικτωρέν, ἐδημοσιεύθη κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ἐμπορικοῦ νόμου εἰς διαφόρους ἐφημερίδας καὶ ἀντίγραφον αὐτοῦ κατετέθη ἐν τῇ Ἐμποροδικεῖ. Ἀπασαὶ αἱ νομικαὶ διατάξεις ἐν ἐνὶ λόγῳ ἐξεπληρώθησαν.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον συνέκειτο ἐκ τῶν κ. κ. Φήλικος Γέρκ, τραπεζίτου, Μαρλότ, γερουσιαστοῦ, δὲ Ροζωκούρ, βουλευτοῦ, Παύλου δὲ Λοσσνουά, ἀξιωματικῶν ἐν ἀποστρατεῖᾳ καὶ τοῦ κόμητος Ἐρρίκου δὲ Βανδὰμ, εἰσοδηματίου. Διευθυντὴς καὶ διαχειριστὴς ἦτο ὁ κύριος δὲ Λορδὰκ.

Τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον τῶν Παρισίων εἶχε παραχωρήσῃ πρὸς τὴν Νεάν Ἐταιρίαν τὴν ἀδειαν νὰ φωτίζῃ δωρεὰν ἐπὶ δοκιμῇ καὶ ἐπὶ τρεῖς μῆνας μέρος τῆς ὁδοῦ Ριβολί, τῆς πλατείας Ὀμονοίας καὶ τῆς δειροστοιχίας τῶν Ἡλυσίων Πεδίων. Τὰ πειράματα ἐπέτυχον καθ' ὅλοκληρίαν καὶ ἡ Ἐταιρία καθ' ἑκάστην συνῆπτε συμβάσεις μετὰ διαφόρων πόλεων τῆς Γαλλίας καὶ τῶν περιχώρων τῶν Παρισίων περὶ τοῦ δι' Ἀεριοφωτος φωτισμοῦ αὐτῶν. Οὕτω ἐντὸς μικροῦ ἡ ὑπόθεσις ἐλάμβανε μεγάλας διαστάσεις καὶ ἐφαίνετο συγκεντροῦσα ὅλας τὰς βεβαιότητας τῆς ἐπιτυχίας.

Ἰνα φθάσωσιν ὁμῶς εἰς τὸ εὐχάριστον τοῦτο ἀποτέλεσμα, πρὸ οὐδεμιᾶς θυσίας ὤπισθοδρόμησαν. Ἡ δημοσιότης ὑπῆρξεν εὐρυτάτη. Οἱ διευθύνται μετεχειρίσθησαν πρὸς τοῦτο πᾶσαν πολιτικὴν καὶ οἰκονομολογικὴν ἐπιρροήν, πληρώσαντες γενναίως τὴν συνδρομὴν τῶν φίλων τῶν. Ἐξ ἄλλου, ἰδρυσαν τὸν «Βασιλέα Ἡλίων» πρωτὶν ἡμερησίαν ἐφημερίδα, μεγάλου σχήματος, ἐπὶ λαμπροῦ ἐκτυπούμενην χάρτου καὶ φέρουσαν ὡς ἐπικεφαλίδα ἐν καλλιτεχνικῇ λιθογραφίᾳ τὸ ἀπόφθεγμα: «Post tenebras lux» ἥτοι μετὰ «τὸ σκότος φῶς». Τὸ φύλλον ἐτιμαζτο πέντε λεπτά, διεκρίνετο δὲ μεταξὺ τῶν καλλιτέρων παρισινῶν ἐφημερίδων.

Ὁμοίως κατέστη ἀναπόφευκτον ὅπως ἐξαγορασθῇ ἡ σιωπὴ πολλῶν ἐφημερίδων, αἵτινες προετίθεντο νὰ ἐμβάλωσι δυσπιστίαν εἰς τὸ κοινὸν καὶ νὰ ἐκθέσωσι τὰ συμφέροντα τῆς ἀρτιφανοῦς Ἐταιρίας, καὶ τοιοῦτον τρόπον, ἐξαιρέσει πέντε ἢ ἑξ ἀνεξαρτήτων φύλλων, ἅπας ὁ λοιπὸς τύπος ἐνθέρμως ὑπεστήριξε τὴν σύστασιν τῆς ὡς εἴρηται Ἐταιρίας.

Ὁ δὲ Βανδὰμ, καὶ τοι κατ' ἀρχὰς διστασας, δὲν ἐβράδυνε νὰ λάβῃ μέρος ἐνεργὸν εἰς τὴν ἐπιχείρησιν. ἦτο πλέον ἢ βέβαιος ὅτι μετ' οὐ πολὺ θὰ ἐδιπλασιάσας τὰ κεφάλαιά του.

Αἱ μετοχαὶ τῆς Ἐταιρίας, χάρις εἰς τὴν ἐπινόησιν οἰκονομικῶν τινων συνδυασμῶν, ὑπερτιμῶντο ὁσημέραι καὶ ἡ τιμὴ τῶν καταπληκτικῶς ἀνῆρχετο. Ἐντὸς ὀλίγου ἀπὸ πεντακοσίων φράγκων, οἶκ ἦν ἡ ἀρχικὴ τῶν ἀξία, ἀνῆλθον

εἰς ἑξακόσια εἴκοσι. Ἦτο ἀνάγκη πλείστων μέσων, ὅπως ἐμπνεύσωσιν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην πρὸς τὸν δὲ Βανδὰμ, ὅστις εἶχεν ἐγγραφῇ διὰ δέκα χιλιάδας μετοχῶν, ἀντιπροσωπευουσῶν τὸ ποσὸν τῶν πέντε ἑκατομμυρίων φράγκων. Μὴ ἀποβλέπων ἡ εἰς τὸ αἰτηθὲν ποσόν, ἦτοι τὸ τέταρτον τῆς ἐγγραφῆς του, ἀνερχόμενον εἰς ἑν ἑκατομμύριον διακοσίας πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων, κατέβαλε τὸ ποσὸν τοῦτο, λαβὼν εἰς ἀντάλλαγμα χιλίας μετοχάς, μετὰ τὴν βεβαιότητα ὅτι οὐδέποτε πλήρης καταβολὴ ἤθελε ζητηθῇ. Τὰ δέκα ἑκατομμύρια, τ' ἀποτελοῦντα τὸ ἐταιρικὸν κεφάλαιον, κατεβλήθησαν ὡς ἔξῃς: ὁ Ραβάνης ἐνεγράφη δι' ἑπτὰ χιλιάδας μετοχῶν καὶ διὰ τρεῖς χιλιάδας ἡ Συντηρητικὴ Τράπεζα. Αἱ λοιπαὶ δέκα χιλιάδες μετοχῶν δὲν διετέθησαν ἔτι.

Κρίνομεν ὁλῶς περιττὸν ν' ἀναφέρωμεν ὅτι ὁ κύριος Ραβάνης καὶ ἡ Συντηρητικὴ Τράπεζα οὐδὲ ὀβολὸν κατέβαλον ἀπέναντι τῶν δέκα χιλιάδων μετοχῶν, δι' ἧς ἐνεγράφησαν.

Δύο μῆνας μετὰ τὴν ἰδρυσιν τῆς Ἐταιρίας ὁ κόμης δὲ Βανδὰμ, πλέον ἢ βέβαιος περὶ τῆς εὐτυχοῦς ἐκβάσεως τῆς ἐπιχειρήσεως, ἀνεχώρησε μετὰ τῆς κυρίας Φλορδὰλ εἰς Μπαρριτζ καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἰσπανίαν. Εἰς Παρίσιους ἐπέστρεψαν περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Νοεμβρίου.

Πρωτὶν τινὰ μετὰ τὸ πρόγευμα, ὁ κόμης μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἐρωμένης του, πρὸς τὴν, δεῖξας ἐφημερίδα ἣν ἐκράτει ἀνὰ χεῖρας, εἶπεν:

— Ἰδέ, αἱ μετοχαὶ τοῦ Ἀεριοφωτος ἀνῆλθον εἰς ἑξακόσια πεντήκοντα φράγκα καὶ ἐλπίζεται ὅτι πρὸ τοῦ τέλους τοῦ μηνὸς θ' ἀνέλθωσι πολὺ ἀκόμη.

— Χαίρω πολὺ διὰ τοῦτο, εἶπε δι' ὕψους ἀδιαφόρου ἡ Ἐσθήρ, τοσοῦτον μᾶλλον, ὅσην χάρις εἰς τὰς συμβουλὰς μου ἀπεφασίσατε νὰ λάβετε μέρος εἰς τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην.

— Ὑπῆρξατε ὁ ἀγαθός μου δαίμων, ἰδοὺ τὸ πᾶν. Ἐὰν τώρα μοὶ ἐπήρχετο ἡ ἰδέα νὰ ἐξαργυρώσω τὰς μετοχάς μου, θὰ ἐκέρδιζον πλέον τοῦ ἑκατομμυρίου, ἀλλ' ἡ ἐπιχειρήσις ὅλοεν προοδεύει καὶ οὐδόλως σκέπτομαι ν' ἀποσυρθῶ.

— Ὡστε, δὲν μὲ συμβουλευέτε νὰ ἐκποιήσω τὰς πεντήκοντα μετοχάς μου;

— Θεὸς φυλάξοι! ἀνέκραξεν ὁ κόμης. Ἐντὸς ὀλίγου θ' ἀνέλθωσιν εἰς ὀκτακόσια φράγκα, τουλάχιστον. Αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ γνώμη τῶν κυρίων Λαφορέστ καὶ δὲ Λοσσνουά. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἀπὸ σήμερον σὰς εἶμαι ὀφειλέτης σας.

— Ὁφειλέτης μου; πῶς; τί ἐννοεῖτε;

— Ἀναμφιβόλως. Εἰς ὑμᾶς δὲν ὀφείλω τὴν συμμετοχήν μου εἰς τὴν ἐπιχείρησιν αὐτήν; Σεῖς δὲν διεσκέδεσάτε ὡς καπνὸν τοὺς δισταγμούς μου; Ὑπῆρξατε ἡ Ἐγερία μου... Γελᾶτε; Καὶ ὁμῶς λέγω τὴν ἀλήθειαν. Εἶνε πολὺ δίκαιον νὰ λάβετε μέρος εἰς τὴν διανομὴν τῆς ἀνελπίστου ταύτης περιουσίας, τὴν ὁποῖαν εἰς ὑμᾶς τρόπον τινὰ ὀφείλω.

— Πάντοτε ὑπερβολικὸς, πάντοτε εὐγενής. Δὲν δύνασθε λοιπὸν νὰ σκέπτεσθε ψυχρῶς; Δὲν μοὶ ὀφείλετε τίποτε, ἀγαπητέ μου φίλε, τίποτε, ἀπολύτως τίποτε. Εἶνε ἀληθές ὅτι σὰς ἔδωκα μίαν συμβουλήν, αἶ, τί σημαίνει; Σεῖς φαίνεσθε ὅτι μοὶ προσφέρετε δικαίωμα μεσιτείας... Δὲν εἰσθε σοβαρός. Ἰδωμεν, ἂν ἡ συμβουλή μου ἦτο κακὴ, τὸ ὅποσον ἄλλως τε εὐκόλως ἡδύνατο νὰ συμβῇ, θὰ μοὶ ἐζητεῖτε νὰ συμμεθέξω εἰς τὰς ἀπωλείας σας;

— Ἀ μπά!!

[Ἐπεται συνέχεια]